

Krajský úřad Olomouckého kraje

Odbor dopravy a silničního hospodářství

Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

Sp. zn.: KÚOK/125629/2019/ODSH-SD/9011

Olomouc 04.02.2020

Č. j.: KUOK 15028/2020

Vyřizuje: Ing. Petr Netušil

Počet listů: 4

Telefon: 585 508 481

Počet příloh: 0

Datová schránka: qiabfmf

Počet listů/svazků příloh: 0

E-mail: posta@olkraj.cz

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje v přenesené působnosti podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, jako příslušný správní orgán podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumal podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolání obviněného, pana [REDAKCE]

[REDAKCE] proti rozhodnutí Magistrátu města Přerova, Odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu ze dne 05.11.2019, č. j. MMPPr/249291/2019/JP, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil úmyslně tím, že při řízení motorového vozidla tovární značky [REDAKCE] registrační značky [REDAKCE] dne [REDAKCE] v době kolem 08:45 hod. ve [REDAKCE] v blízkosti křižovatky s ulicí [REDAKCE] ve směru jízdy od centra na obec [REDAKCE] držel ve své levé ruce u levého ucha telefonní přístroj, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

Za tento přestupek byl obviněnému podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu v souladu s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů uložen správní trest pokuta ve výši 1.700 Kč. Dále byla obviněnému podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, s odkazem na § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Splatnost pokuty a náhrady nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí.

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání obviněného **zamítá** a napadené rozhodnutí Magistrátu města Přerova, Odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu ze dne 05.11.2019, č. j. MMPPr/249291/2019/JP, **se potvrzuje**.

O d ů v o d n ě n í

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací správní orgán“) obdržel odvolání obviněného proti rozhodnutí Magistrátu města Přerova, Odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 05.11.2019, č. j. MMPř/249291/2019/JP, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.700 Kč, a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Obviněný se uvedeného přestupku dopustil tím, že dne [redacted] v době okolo 08:45 hod. v obci [redacted] ve směru jízdy na [redacted], při řízení motorového vozidla tovární značky [redacted], registrační značky [redacted] držel v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení.

Z předloženého správního spisu odvolací správní orgán zjistil, že protiprávní jednání obviněného bylo oznámeno Policií ČR [redacted] [redacted] jakožto místně a věcně příslušnému správnímu orgánu k projednání dne 11.10.2018. Vzhledem k tomu, že obviněný [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] předal [redacted] spisový materiál nadřízenému správnímu orgánu Krajskému úřadu [redacted] Odboru [redacted] za účelem pověření k projednání věci jinému věcně příslušnému správnímu orgánu z důvodu vyloučení z projednávání a rozhodování věci ve smyslu § 63 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Krajský úřad [redacted] předal z důvodu vyloučení z projednávání a rozhodování věci ve smyslu § 63 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich spisový materiál nadřízenému správnímu orgánu, a to Ministerstvu dopravy, které usnesením č. j. 194/2019-160/SPR/3 vydaným dne 08.02.2019 pověřilo ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu k projednání a rozhodnutí věci Magistrát města Přerova.

Správní orgán prvního stupně vyhotovil dne 12.03.2019 oznámení a předvolání, které dne 12.03.2019 doručil prostřednictvím datové schránky obviněnému, čímž došlo k zahájení řízení. Správní orgán prvního stupně nařídil v dané věci ústní jednání, jehož termín stanovil na datum 04.04.2019. Na tento termín předvolal obviněného a jako svědka, příslušníka Policie ČR, který dne [redacted] prováděl silniční kontrolu vozidla řízeného obviněným.

Dne 19.03.2019 obdržel správní orgán prvního stupně e-mailem z emailové adresy [redacted] opatřené uznávaným elektronickým podpisem žádost o poskytnutí kopie spisového materiálu. Dne 26.03.2019 se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil zmocněnec, kterému bylo po předložení plné moci vystavené obviněným umožněno nahlédnutí do spisu. Dále mu byla poskytnuta kopie spisového materiálu včetně CD s videozáznamem pořízeným z kamery nacházející se ve služebním vozidle Policie ČR. V den nařízeného ústního jednání se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil zmocněnec obviněného a předvolaný svědek. Průběh ústního jednání byl správním orgánem prvního stupně zaznamenán do protokolu. V závěru ústního jednání umožnil správní orgán prvního stupně obviněnému prostřednictvím zmocněnce seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že obviněným nebylo navrženo provedení žádných důkazů, ani doplnění podkladů spisového materiálu, vydal správní orgán

prvního stupně rozhodnutí, které bylo obviněnému doručeno dne 07.05.2019 prostřednictvím zmocněnce.

Obviněný předal dne 22.05.2019 prostřednictvím zmocněnce k poštovní přepravě odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Přerova, které správní orgán prvního stupně předal odvolacímu správnímu orgánu společně se svým stanoviskem. Odvolací správní orgán po posouzení včasnosti a přípustnosti podaného odvolání přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, jež vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a správnost v rozsahu odvolacích námitek. Vzhledem k uznaným námitkám a zjištěným vadám nezbylo odvolacímu správnímu orgánu jiného opatření, než napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a věc vrátit zpět k novému projednání.

Správní orgán prvního stupně po vrácení spisového materiálu k novému projednání, nařídil na den 23.10.2019 ústní jednání, na které předvolal obviněného a jako svědka příslušníka Policie ČR, za účelem odstranění zjištěných rozporů mezi svědeckou výpovědí a dalšími důkazy. V den nařízeného ústního jednání se ke správnímu orgánu dostavil zmocněnec obviněného a předvolaný svědek. Průběh ústního jednání byl správním orgánem prvního stupně zaznamenán do protokolu. V závěru ústního jednání správní orgán prvního stupně opětovně umožnil obviněnému prostřednictvím zmocněnce seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že obviněným nebylo navrženo provedení žádných důkazů, ani doplnění podkladů spisového materiálu, vydal správní orgán prvního stupně po doplněném dokazování dne 05.11.2019 rozhodnutí č. j. MMP/249291/2019/JP, které bylo dne 11.11.2019 doručeno obviněnému prostřednictvím zmocněnce.

Dne 26.11.2019 obdržel správní orgán prvního stupně odvolání proti rozhodnutí, které bylo předáno k poštovní přepravě provozovateli poštovních služeb dne 25.11.2019. Obviněný v podaném odvolání zopakoval námitku, že správní orgán použil toliko dva důkazní prostředky, a to výpověď policisty a kamerový záznam. Podle obviněného z důkazů, které mají sloužit k nezvratnému prokázání skutkového stavu přestupku, jednoznačně nevyplývá, že se obviněný jednání, které je mu kladeno za vinu dopustil, čímž mělo dojít k porušení § 3 správního řádu. Podle obviněného svědek nebyl schopen identifikovat zařízení, které měl držet v ruce, pouze uvedl, že se jednalo o chytrý telefon. Obviněný považuje svědeckou výpověď jako nevěrohodnou, neboť svědek uvedl, že telefon při silniční kontrole ve vozidle neviděl, ani nepožádal o jeho předložení, byť měl optimální podmínky pro identifikaci. Obviněný ve svém odvolání poukázal na rozsudek „NSS 7 As 102/2010 – 86 ze dne 22.07.2011“, podle kterého je v případě projednávaného přestupku otázka přesvědčivosti důkazu klíčovou a podle něhož je nutné klást vyšší nároky na kvalitu jednotlivých důkazních prostředků. Podle obviněného je věrohodnost svědka snížena tím, že nedokázal údajný telefonní přístroj blíže popsat (barva, velikost), přičemž poukázal na rozsudek „Nejvyššího soudu NSS 6 As 22/2013-27 ze dne 22.05.2013.“ Podle jeho názoru existuje rozumná pochybnost, že se přestupku dopustil někdo jiný, přičemž poukázal na rozsudek „Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 46/2005-55 ze dne 24.05.2005 nebo rozsudek 7 As 268/2014-47“, a navrhl uplatnění zásady „in dubio pro reo“. Správní orgán prvního stupně se podle obviněného nevypořádal s námitkou, že kamerový záznam nesplňuje požadavky, které jsou tyto záznamy kladeny v souvislosti s průkazností a identifikací osob a skutků podle ČSN. Z uvedeného záznamu nelze pořídit zvětšení skutkového děje, jež by jednoznačně prokazoval držení hovorového nebo záznamového zařízení obviněným, přičemž držení telefonního přístroje, hovorového nebo záznamového zařízení, a jeho prokázání je zásadní ve vztahu ke spáchání přestupku. Podle názoru

obviněného, pokud kamerový záznam nikterak neprokazuje skutečnost, která je svou podstatou zásadní pro rozhodnutí o spáchání přestupku, nelze jej jako důkaz použít, natož na něm vystavět rozhodnutí o spáchání přestupku. Správní orgán prvního stupně podle obviněného, aniž by měl skutkový děj za jasně a nezvratně prokázaný, vzal jednu variantu průběhu skutkového děje za správnou, aniž by k takovému závěru měl dostatečnou oporu v přesvědčivých důkazech. Podle obviněného správní orgán neprovedl i bez návrhu žádný důkaz v jeho prospěch, byť ten na svoji obhajobu důkazy navrhnul, ovšem bez adekvátního vypořádání ze strany správního orgánu. Variantu skutkového děje, že obviněný netelefonoval, vzal za nepravdivou pouze proto, že je toto rozporné s výpovědí svědka, přičemž v případě dvou protichůdných tvrzení stojících proti sobě by měl zodpovědně posoudit a zdůvodnit, proč se přiklání k určitému tvrzení. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 47/2005-47 ze dne 25.06.2006. Podle obviněného se správní orgán blíže nevypořádal s jeho námitkou, že je vozidlo od výrobce vybaveno handsfree, které samo propojí telefon s reprodukční soustavou, takže hovor je možné přijmout bez nutnosti manipulace s telefonním přístrojem. Skutečnost, že obviněný během řízení údajně mluvil, přičemž si náznakem opíral hlavu o levou ruku, není zákonodárcem při řízení vozidla zakázanou činností, a tudíž není přestupkem. Podle názoru obviněného není přestupek za současného důkazního stavu prokázaný, proto jej nelze shledat vinným. Podle obviněného nedošlo k naplnění materiální znaku přestupku. Vzhledem k vzneseným námitkám a existujícím pochybnostem navrhl zastavení řízení o přestupku.

Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup dle § 87 správního řádu, proto podané odvolání předal se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu. Odvolací správní orgán po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a je přípustné, přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, jež vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a správnost v rozsahu odvolacích námitek. Přitom dospěl k závěru, že odvolání je nedůvodné.

K námitce obviněného, že správní orgán použil toliko dva důkazní prostředky, a to výpověď policisty a kamerový záznam, přičemž podle jeho názoru k nezvratnému prokázání skutkového stavu, kterým je mu kladen za vinu nedošlo, čímž mělo dojít k porušení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jednotlivých úkonů řízení a řízení jako celku s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, odvolací správní orgán uvádí, že tuto námitku shledává jako nedůvodnou. Ze spisového materiálu vyplývá, že správní orgán první stupně oznámil obviněnému zahájení řízení o přestupku, přičemž jej předvolal k ústnímu jednání. Zároveň k ústnímu jednání předvolal jako svědka příslušníka Policie ČR, který viděl protiprávní jednání obviněného a provedl silniční kontrolu vozidla, které obviněný řídil. Obviněný svého práva osobně se vyjádřit ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, nevyužil. Vyjádření učinil pouze prostřednictvím zmocněnce, přičemž hodnověrným způsobem nevysvětlil, co při řízení vozidla držel v levé ruce. Naproti tomu z výpovědi svědka, kterou správní orgán prvního stupně zaznamenal do protokolu o ústním jednání a vyhodnotil ji v odůvodnění rozhodnutí, jasně vyplývají skutečnosti související s projednávaným přestupkem. Z této výpovědi je patrné kde se svědek nacházel, co svými smysly vnímal, tedy zejména skutečnost, že při plnění služebních povinností viděl příjezdějící vozidlo [REDAKCE] barvy, jehož řidič držel v levé ruce u levého ucha předmět, který se podobal mobilnímu telefonu. Když řidič vozidla [REDAKCE] barvy předjížděl vpravo vozidlo, které odbočovalo vlevo, otočil řidič vozidla [REDAKCE] svou hlavu tak, že svědek zřetelně zaregistroval v jeho levé ruce u levého ucha tzv. chytrý mobilní telefon. Důkaz svědeckou výpovědí byl v rámci ústního jednání podpořen kamerovým záznamem z kamery umístěné

v přední části služebního motorového vozidla. Obsah kamerového záznamu koresponduje s výpovědí svědka. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí popsal způsob jízdy obviněného zřejmý z použitého kamerového záznamu, který při prováděném jízdním úkonu předjíždění vozidla, které měnilo směr jízdy vlevo, použil pouze pravou ruku, přičemž levou ruku měl stále u levého ucha. K tomuto odvolací správní orgán uvádí, že takovýto způsob jízdy je v daném případě nejen nepraktický, neboť obviněný při tomto jízdním úkonu musel opakovaně přehmátnout, ale zároveň i nebezpečný, neboť obviněný musel nejprve se svým vozidlem vybočit z přímého směru jízdy vpravo a vzápětí se vrátit vlevo do přímého směru jízdy. V rámci ústního jednání byl správním orgánem prvního stupně odstraněn rozpor mezi časem přestupku vyplývajícím z rozhodnutí a časem nacházejícím se na předmětném kamerovém záznamu.

K námitce obviněného, že není zákonodárcem zakázanou činností mluvit během řízení vozidla a opírat si hlavu o levou ruku, odvolací správní orgán uvádí, že svědek ve své výpovědi jednoznačně uvedl, že spatřil v levé ruce u levého ucha chytrý mobilní telefon, z čehož vyplývá, že se nejednalo o pouhé opření hlavy o ruku. Proto shledává odvolací správní orgán tuto námitku jako nedůvodnou.

K námitce obviněného, že se správní orgán blíže nevypořádal se skutečností, že je motorové vozidlo tovární značky [REDAKCE] registrační značky [REDAKCE] od výrobce vybaveno zařízením handsfree, které samo propojí telefon s reprodukcí soustavou automobilu odvolací správní orgán uvádí, že se touto námitkou obviněného již zabýval ve svém rozhodnutí č. j. KUOK 91868/2019 ze dne 04.09.2019. Odvolacímu správnímu orgánu nezbyvá než zopakovat, že v daném případě existence handsfree ve vozidle [REDAKCE] registrační značky [REDAKCE] neprokazuje, že se obviněný přestupku, který je mu kladen za vinu nedopustil, neboť obviněný mohl telefonní přístroj použít k jinému účelu než k telefonování, např. jako záznamové zařízení. Odvolací správní orgán dále uvádí, že skutečnost, že se obviněný nedopustil projednávaného přestupku, neprokazuje ani to, že svědek po zastavení vozidla řízeného obviněným nespatriil v prostoru vozidla telefonní přístroj, neboť jak vyplývá z kamerového záznamu, k silniční kontrole došlo o 1,5 minuty později, přičemž obviněný od místa spáchání přestupku s vozidlem ujel vzdálenost několika stovek metrů. Proto odvolací správní orgán shledává uvedené námitky nedůvodnými.

Odvolací správní orgán shledává jako nedůvodnou námitku obviněného, že správní orgán neprovedl i bez návrhu žádný důkaz v jeho prospěch. K této námitce obviněného odvolací správní orgán uvádí, že správní orgány provádí důkazy podle podkladů nacházejících se ve spisovém materiálu, příp. vyhodnocuje provedení důkazů navržených účastníkem řízení. Vzhledem k tomu, že spisový materiál postoupený Policií ČR neobsahoval žádný podklad, který by provedl správní orgán prvního stupně jako důkaz ve prospěch obviněného a obviněný ani jeho zmocněnec žádný takový důkaz nenavrl, nemohl jej správní orgán prvního stupně provést.

K neprovedení důkazu navrhovaného obviněným ze strany správního orgánu prvního stupně a nevypořádání této námitky správním orgánem odvolací správní orgán uvádí, že v průběhu řízení o přestupku obviněného byl zaznamenán návrh k provedení důkazu ohledáním věci, a to motorového vozidla tovární značky [REDAKCE] registrační značky [REDAKCE], za účelem potvrzení existence handsfree v tomto vozidle. Odvolací správní orgán se uvedeným návrhem, který obviněný vznesl v rámci odvolání zabýval ve svém rozhodnutí č. j. KUOK 91868/2019 ze dne 04.09.2019. Odvolací správní orgán shledal tento návrh na doplnění spisového materiálu jako nedůvodný, neboť tímto důkazem nemůže být zjištěn

stav věci k datu [REDAKCE], ani skutečnost, zda v tento den bylo handsfree funkční, popř. zda mobilní telefon používaný obviněným byl s tímto zařízením propojen. Tuto skutečnost neprokazuje ani fotografie předložená zmocněncem obviněného při ústním jednání, která měla existenci handsfree ve vozidle [REDAKCE] registrační značky [REDAKCE] doložit. Obdobně se k věci vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21.10.2019, č. j. 9 As 145/2018-32, www.nssoud.cz, který uvedl, že „Správní orgán je dle § 50 odst. 3, věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Zároveň dle § 3 správního řádu je úkolem správního orgánu zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. To však neznamená, že správní orgán je povinen provést každý důkaz, který mu účastník řízení navrhne. Ustanovení § 52, věta druhá správního řádu stanoví, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Před provedením důkazu je tedy správní orgán oprávněn posoudit, zda je navrhovaný důkaz způsobilý přinést jakékoliv poznatky ke zjištění skutkového stavu či zda se jedná pouze o obstrukční taktiky obviněného z přestupku s cílem vyhnout se hrozící sankci a navrhovaný důkaz nemá ve vztahu ke skutkovému stavu věci žádnou vypovídající hodnotu. Neprovedení navrhovaného důkazu je správní orgán povinen odpovídajícím způsobem odůvodnit (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, či usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05; judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>). I judikatura Evropského soudu pro lidská práva uvádí, že není povinností soudu (respektive správního orgánu) bezpodmínečně připustit důkazní návrhy obviněného (viz rozsudek ze dne 22. 4. 1992, č. 12351/86, Vidal proti Belgii, bod 33)“.

K námitce věrohodnosti v řízení o přestupku vyslechnutého svědka, odvolací správní orgán uvádí, že se s touto námitkou již zabýval ve svém rozhodnutí č. j. KUOK 91868/2019 ze dne 04.09.2019. Svědek ve své výpovědi při ústním jednání uvedl, že viděl obviněného držet v levé ruce u levého ucha tzv. „chytrý telefon“. Odvolací správní orgán k tomuto uvádí, že tyto telefonní přístroje se vyznačují velkým displejem bez jakýchkoliv markantů, přičemž jeho výrobce, velikost ani podrobnější popis nemohl obviněný na vzdálenost, na jakou protiprávní jednání obviněného pozoroval blíže zaregistrovat. Z tohoto důvodu nelze považovat svědka za nevěrohodného.

Obviněný v podaném odvolání namítal, že se správní orgán nezabýval jeho výhradou na kvalitu kamerového záznamu, jenž má prokazovat spáchání přestupku obviněným, neboť tento podle jeho názoru nesplňuje požadavky kladené na tyto záznamy v souvislosti s průkazností identifikace osob a skutků podle ČSN EN 62676-4. K této námitce odvolací správní orgán uvádí, že v daném případě bylo přestupkové jednání zaznamenáno smysly vyslechnutého svědka, který v rámci svědecké výpovědi učiněné při ústním jednání podrobně popsal, co v inkriminovaný okamžik na místě přestupku viděl. V rámci dokumentování přestupku konkrétní osoby obviněného provedl i silniční kontrolu motorového vozidla tovární značky [REDAKCE] registrační značky [REDAKCE] při které ztotožnil obviněného jako řidiče uvedeného vozidla. Tato svědecká výpověď byla potvrzena předmětným kamerovým záznamem, přičemž odvolací správní orgán považuje výpověď svědka vzhledem k okolnostem případu a jeho schopnosti vnímat popsané skutečnosti jako hlavní důkaz, který je podpořen kamerovým záznamem jako důkazem podpůrným, neboť tento potvrzuje, co do průběhu skutkového děje výpověď svědka. Je technicky nemožné učinit detail konkrétního okamžiku z kamerového záznamu pořízeného z větší vzdálenosti. V daném případě nesloužil kamerový záznam jako důkaz k identifikaci osoby, ale pouze

jako podpůrný důkaz ke skutku, přičemž jej odvolací správní orgán považuje za dostatečně průkazným, neboť jak je uvedeno výše, potvrzuje výpověď vyslechnutého svědka.

K námitce obviněného o existující možné pochybnosti, že se přestupku, který je mu kladen za vinu, dopustil někdo jiný, odvolací správní orgán konstatuje, že totožnost osoby řidiče byla na místě přestupku řádně zjištěna a ověřena příslušníkem Policie ČR z osobních dokladů předložených obviněným v průběhu silniční kontroly. Příslušník Policie ČR s obviněným na místě projednávaného přestupku sepsal oznámení přestupku, ve kterém specifikoval, jakého přestupku se obviněný dopustil. Uvedenou písemnost se svým vyjádřením, že se spácháním přestupku nesouhlasí, obviněný podepsal. Z předmětné písemnosti, která byla správním orgánem prvního stupně použita zejména, jako podklad pro zahájení řízení o přestupku je patrné, že obviněný byl řidičem uvedeného motorového vozidla. Obviněný nerozporoval osobu řidiče před policejním orgánem na místě projednávaného přestupku, ani v průběhu řízení o přestupku v projednávané věci. Z kamerového záznamu poskytnutého Policií ČR je patrné, že policista zastavil a kontroloval téže vozidlo, u jehož řidiče zaznamenal, že při jízdě držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, neboť je na něm zřetelně zachycena zejména z registrační značka vozidla [REDAKCE], tovární značka [REDAKCE] a barva. Z kamerového záznamu je rovněž zřejmé, že se obviněný nacházel ve vozidle sám, proto nemohlo dojít v době mezi dokumentováním přestupku a kontrolou vozidla ke změně osoby řidiče.

K námitce obviněného, týkající se absence naplnění materiálního znaku přestupku odvolací správní orgán uvádí, že tuto shledává jako nedůvodnou, neboť podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, přestupek je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen, a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. V daném případě je přestupek vymezen tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. K naplnění materiálního znaku přestupku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví nebo majetek. Postačuje, že tímto jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv k ohrožení konkrétních osob, srov. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.05.2017, č. j. 10 As 318/2016-46, www.nssoud.cz, „Nerespektoval-li stěžovatel povinnost použít za jízdy bezpečnostních pás a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. Rozsudek NSS ze dne 19.04.2012, č. j. 7 As 137/2011-52)“..... „Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu, jak činí stěžovatel“. I když se uvedený rozsudek týká porušení, kdy řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, lze tento vztáhnout v obecné rovině i na nyní projednávaný přestupek obviněného. V daném případě žádné zvláštní okolnosti zjištěny nebyly, přičemž tím, že obviněný jako řidič vozidla při jízdě držel v ruce telefonní přístroj, naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 tohoto zákona.

Odvolací správní orgán se při posouzení podaného odvolání opětovně zabýval zaviněním přestupkového jednání obviněného, které správní orgán prvního stupně i přes právní názor odvolacího správního orgánu týkající se nedostatečného zdůvodnění opětovně posoudil jako jednání úmyslné, a to ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ze kterého vyplývá, že obviněný věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím

byl srozuměn, tedy jako úmysl nepřímý. Správní orgán prvního stupně ve svém odůvodnění doplnil další úvahy týkající se vědění, nezabýval se však složkou vůle, která v sobě zahrnuje chtění a srozumění. V případě úmyslu nepřímého není ve složce vůle prokazováno, že obviněný chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chránění zákonem, avšak musí být prokázáno, že s tím byl obviněný srozuměn. K formě zavinění odvolací správní orgán doplňuje, že držením telefonního přístroje řidičem vozidla při jízdě dochází k oslabení pozornosti obviněného, při kterém může dojít k ohrožení provozu na pozemních komunikacích, a právě s tímto ohrožením byl obviněný podle názoru odvolacího správního orgánu srozuměn. Obdobně se k této formě zavinění vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.08.2017, č. j. 10 As 305/2016 – 46, www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že „K volní složce zavinění pak ještě NSS dodává, že stěžovatel ji mylně vztahuje nikoli k objektu skutkové podstaty (jíž je zájem na tom, aby se řidič za volantem plně věnoval řízení vozidla, a ne jiným rozptylujícím činnostem), ale výlučně jen k nejzávažnějšímu následku, který by porušením pravidla mohl nastat. Neobstojí tedy stěžovatelova argumentace, podle níž přece nebyl srozuměn s tím, že ohrozí ostatní účastníky silničního provozu nebo že způsobí nehodu, a proto mu nemůže být přičítán nepřímý úmysl. Srozumění se totiž vztahuje nikoli k nehodě, ale k oslabení řidičovy pozornosti a k tomu, že by při oslabené pozornosti mohl ohrozit provoz“.

V rámci přezkoumání věci odvolací správní orgán posoudil i výši uložené pokuty, kdy má za to, že tato je adekvátní závažnosti přestupku a míře jeho společenské nebezpečnosti s přihlédnutím k § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich tak, jak ve svém rozhodnutí uvedl a řádně odůvodnil správní orgán prvního stupně.

Odvolací správní orgán rovněž přezkoumal náležitosti rozhodnutí, přičemž neshledal vady ani zákonné důvody, pro které by napadené rozhodnutí doplnil, změnil nebo zrušil, a proto v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu podané odvolání zamítl.

P o u č e n í

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Ing. Ladislav Růžička
vedoucí odboru

Obdrží:

Prostřednictvím:

